

عنوان مقاله:

جلوه های نمادگرایی در شعر نیما یوشیج دو تاویل از یک شعر: «هست شب»

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناخت، دوره 10، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

فاطمه راکعی - پژوهشکده زبان شناسی/ پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

استفاده از نمادها در شعر فارسی، قدمتی دیرینه دارد. شعرهای نمادین (سمبولیک) در پس معنای ظاهری شان، معنا یا معنایی پنهان دارند، که برای دستیابی به آن ها همواره تلاش هایی صورت گرفته است و می گیرد. نیما یوشیج یکی از شاعران برجسته معاصر است که تحت تاثیر شاعران سمبولیست فرانسه، نماد و نمادگرایی در شعرهایش از جای گاهی ویژه برخوردار است. به خاطر فضای اجتماعی-سیاسی بسته ی حاکم بر عصر نیما، به ویژه از ۱۳۱۶ به بعد، وی با توسل به نمادها کوشیده است تا معانی و پیام هایی را به خواص منتقل کند، که عوام از درک آن عاجزند. شعر «هست شب» یکی از شعرهای نمادین آخرین سال های عمر نیماست که به لحاظ ساخت مندی و استفاده از نمادهای «شب»، «ابر»، «باد» و «هوا»، که از نمادهای طبیعی جا افتاده و شناخته شده در شعرهای نیما هستند، فضاهایی نمادین را در خود نهفته دارد. یافته های هرمنوتیک جدید می تواند تاویل گران را در کشف این معانی یاری دهد. نگارنده در این مقاله، بر اساس روش های هرمنوتیک جدید، دو تاویل ممکن از شعر «هست شب» نیما یوشیج ارائه داده است.

کلمات کلیدی:

نماد، نمادگرایی، تاویل، نیما یوشیج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512142>

